

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор
 на шість років 10 кор
 на чверть року 7 кор
 на місяць 1-76 кор

За границею

на цілий рік 16 рублів
 або 36 франків
 на шість років 8 рублів
 або 18 франків
 Подвинок число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш; а не возьмеш милости і вирі не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових поезій М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» від ч. 1. пл. Дембровського (Харунцили). Експедиція місцова в Агенції Соколовського в пасажі Галемана.

Рубрики звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламанні поезіяні вільні від порта. — Оголошеня значайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подія і пришти доносеня по 30 с. від стрічки.

Памяти померших.

(+) Українсько-русский нарід споконвіку відносив ся з незвичайно великою почесністю до померших. Анальоґічно з поглядом старинних Греків уважали й Русини найбільшим соромом, зневагою, наколи тіло помершого остало непохоронене, а умираючого безрідного находила велика туга, що не буде кому, закрити йому очий. У козаків був звичай, закривати очи помершому червоною китайкою: «заслугою козакою». А так як многоважним обрядом народним були похорони помершого, так само і его поминки. Поминали померших в свята коледи, ставляючи їм кутю (коливо), поминали на проводи, поминали і в троїчку суботу, в русальнім тижні, а християньска Церква витиснула і на тім народнім звичаю своє пятно. Третини, девятини, сорочини (сорокоусти) і рочини обходить українсько-русский нарід і по християньскому звичаю, обходить і провідну неділю і зелену суботу, поминаючи померших.

Вельми се похвально, коли семя памятає про своїх померших і памяти їх посвятиє поминки, а тим наче се похвально, коли нарід памятає про заслужених своїх мужів і віддає честь їх памяти. Справді гарний і наслідований достойний приклад в тім напрямі зложила українсько-руска молодіж академічної гімназії у Львові. Тут іменно є звичай в Зелені свята поминати померших на кладовищах. Отже молодіж академічної гімназії, вивдавши собі дозвіл дирекції, упросила катехита Вп. о. Лужницького, збирала ся громадно на личаківськім кладбищі вечером в задущну суботу і тут Вп. о. Лужницький відправив панахиду і відчитав еванґелія на могилах бл. п. Маркіяна Шашкевича, Володимира Барвіньського, Омеляна Огоновського і інших заслужених Русинів при гарнім, трогачім співі гімназьяльного хору. Згадані могили украшено вінцями і світлом, а численна громада Русинів світських і духовних, шкільної молодіжи з мужеских і жіночих інститутів збирала ся на се прегарне торжество, а при сій нагоді складано також жертви на памятник Маркіяна Шашкевича. Не можемо сеї милої згадки закінчити, не згадавши про неменше гарний приклад, який дали патріотичні інститутки рускі, очистивши зарослу буряном могилу Маркіяна Шашкевича і прикрасивши її цвѣтами.

Тим способом зложила наша українсько-руска молодіж гімназьяльна, як і жіночих інститутів гарний доказ благородного і патріотичного почуваня і дала красний приклад, достойний наслідования для всего молодого покоління, як повинно ся віддавати честь памяти заслужених руских трудивників. Ся прегарна маніфестация, що вийшла з власної понуки самої молодіжи наповняє всіх старших надією, що молоде покоління принесе честь і славу Україні-Руси, а з другого боку покаже світови, як несправедливі і злосливі є напасти наших противників, мовби то українсько-руска молодіж виростала і виховувала ся в здичі-

лости і гайдамацтві. Честь за се і слава українсько-рускій молодіжи за ті гарні прояви єї благородних сердець, за память віддану заслуженим трудивникам українсько-русского народу!

Дві дошки ратунку...

Поставаюча ренеґацка «партия» москочевих наймитів, зложена з львівського платного штабу, коломийської експозитури та збаламученого нами, або задля взаємної своєї користи піддержуючого ся гуртка духовної і світської інтеліґенції — хватає ся під добу двох послідних дощок ратунку, щоби бодай яко тако зазначити свій слід на поверхни народної струї.

Одною такою дошкою, се доповняючий вибір до єйму в Брідщині. Стративши послідного свого номінального представника в особі пос. д-ра Кореля, кацапи бажають всякими силами здобути бодай один мандат в Бродях. Ми навіть не намагали виказувати цілу погань їх ріжпородних забігів, та відповідати на всі ті підлі клевети та інсинуації, які появляють ся в їх львівськім органі. Вже саме принципіальне становище кацапів з такою звязкою та погане, що злишна з ними всяка дальша полеміка. Пробуєди навіть ужити такого фортелю, щоби видвинути радикалів против кандидатури послів сецесіоністів і в тій цілі «Галічанін» представляв виборчий рух радикалів немов то справді загрожуючий шансам вибору послів-сецесіоністів. Особливо в двох округах, — представляв «Галічанін» — мають радикали силу: в збаражськім і станицявськім, де їм дозволили порости в пірє свѣщенники національно-демократичної партії.

Другою дошкою ратунку для кацапів має бути перфідне і лестивне окруженє своїми впливами станицявського єпископа о. Хомішина. Є один тільки народовець-патріот в станицявській кантулі, чоловік великих чеснот і пожертвованя, весь відданий службі Церкви і народа, — отже передовсім жадає кацапня, щоби новий єпископ «удаліла таво ненормального(!) чєлавека, дабі не мешал правильному(!) ходу дел». Ну, вже то аж надто звисне, який се був той «правильний хід діл» в станицявській консисторії. Наше донесенє зі Станицявова про кацапский замах на бурєу св. о. Николая найкрасше ілюструє їх погубні затії.

Та зложить ся так, що львівський штаб, проміж ті дві дошки шубовсне у воду так, що єму аж ухами налетє ся. Вже тепер він сам непокоїть ся із тревогою запитує в «Галічанін-ї», що се такє значить ся, що народовці і їх праса так тихо ведуть діло — не реаґують на кацапські напасти та їх киривию. Вже — в своїй великодушности! впускає навіть можливість вибору о. Богачевского в Долинщині, а тільки на одного-одвіського пос. Барвіньского закусив зуби. Бодай поваленєм сего мавдату хоче спасти себе від повної компромітациї, від правдивого погрому!

«Галічанін» так збентежив ся, бо він розуміє добре, що прецінь народовці не сплять, але так вже вивелімували з поміж себе кацапских прихвостнів, що про сю роботу львівський штаб не має жадної звістки. В Брідщині кацапи видали погану відозву, збірку клевет та безпід-

ставних закидів против пос. Барвіньского, в якій остаточно під фірмою брідської «Селяньскої Ради» захвалюють контркандидатуру о. Еффіновича. Сю відозву ми вже давно мали в руках, але ми згадали про неї тільки мимоходом і кількома словами, бо она більше не варта; неупередженого она не згодна обдурити, а для заморочених кацапскою дурійкою ми вже вичерпали всі аргументи. Але ся відозва все таки не остала без відповіді. Львівське політичне товариство «Руска Громада» видало єще перед двома тижнями відозву «До братів селян і міщан, правоборців і виборців брідского округа», в якій згадує про кацапські клевети та збивши їх подавляючими аргументами, освѣтлює вагу і значіне кандидатури пос. Барвіньского.

Нам се дуже приємно сконстатувати і се може наповнити гордостию кожного народовця, що до тепер капаня не має в руках сеї відозви і не знає нічо про неї, як доказує послідна статя «Галічаніна». Се є доказом знаменитої організації і солідарности сторонників пос. Барвіньского в Брідщині, бо о скільки знаємо, відозви розійшло ся близькотисячки. В слідуючім числі подамо єї у повному змістє, бож она і написана в річевім та приличнім тоні — не на спосіб кацапских відозв — а наша робота, отверта і чесна не має потреби крити ся в підозрливих норах.

Япаньско-роспійска війна.

Плаваючі міни.

Гибель «Петропавловска», а єще більше «Гацузе», видвинули нову kwestию міжнародного права: чи можна воюючим сторонам пускати плаваючі міни на нейтральні води? Такі свободно пущені міни з цілю, нанести неприятелєви випадкову шкоду, загрожують в високій степєни також і кораблям нейтральних держав, бо течія води може занести їх і дійсно заносить на десятки, ба сотки миль від воєнної области. Вправді ся справа є поставлена трохи задиристо і тенденційно англійскою прасою супротив несимпатичних їй Росиян, але на всякий спосіб важна сама по собі kwestия плаваючих мін вивинула перший раз в теперішній війні. Отже роспійска праса дає таку відповідь Англійцям. Треба признати — стверджує — що плаваюча міна не належить до чесних средств веденя війни. Тут вже не хоробрість, ані навіть хитрість, але сліпий випадок стає страшним союзником цапливого противника. Передовсім введено того средства до способів борби в єсецїю заслугою Япанців. Они не тільки, як признав сам адмірал Того, випустили нарочно велику скількість торпедових мін в заливі Порт-Артур з своїх торпедовців, в сій цілі, щоби єї міни, плаваючи свободно на моря становили постійну небезпечність для роспійских кораблів, але розкидали відтак також масами динамітатові, плаваючі міни зі своїх брандерів туй перед відом до Порт-Артур. Росияни вилапали відтак велику скількість мін обоїго роду і очевидно розкинули їх трохи подальше від пристани в сфері плаваня япаньских кораблів. Бути може, що струя занєсла ті міни подальше, на нейтральні води, але небезпечність, загрожуюча від вих, є багато пересаждена англійскою прасою, бо щож може означати кількадесят, а навіть кількисот мін супротив просто-

рів моря. Однак передовсім трудно було би сконстатувати в разі якого нещастя, від чияї міни оно скоїло ся і котра з воюючих сторін обов'язана винагородити спричинену шкоду. А впрочім добрим правом воюючих є воювати, а зовсім они не можуть вести поліцію над безпечною неутральних полів: тут вже нехай неутральні держави придумують средства заборони морским струям, щоби не розносили страшних, скритуубийчих мін. Колиб мало прийти по скінченій війні до якоїсь міжнародної умови що-до закау розкидання мін, то Росія була-б одною з перших, яка певно приступила би до неї, але тепер в борбі з жостокими Азіятами, які не страхають ся жадної видумки, щоби війну зробити лиш страшнішою і кровожаднішою, она не може зречи ся ні одного з тих средств, якими противник загрожує єї воєнній силі.

Кровава битва.

Під добу нема нічого лекшого, як побити Росіян, бо всюда є япанські противники. От і котрийсь зі складачів нашої часописи, очевидно горячий япанофіл, додавши в попередній статі одну нулю до числа двох тисяч, які погинули під Кінчу, одним махом убив аж 20.000 Росіян! Битва під Кінчу, хотай не в таких страшних розмірах, але справді була дуже кровава. До Мукдену — як доносять звітам до Петербурга, — прибув япанський офіцер з завязаними очима, який предложив триденний оружний розем під Ляуяном і Порт-Артуром, задля уможливлення похоронити погинулих. Се дав понятє про ті величезні страти в людях, які Япанці понесли на самім початку сухопутної облоги Порт-Артура. Найновіші вісти подають ріжно число жертв битви під Кінчу, але всі згідні в тім, що япанські страти є безпримірно більші чим російські. Підчас коли російські жерела оцінюють япанські страти на 12—15 тисяч, то самі Япанці признають ся до 3—4 тисячів. Телеграма з Токіо доносить, що в занятих позиціях найдено коло 400 російських трунів та забрано 50 гармат. Натомість англійські дневники числять страти Росіян на тисячі, а забраних гармат начилили стокільканайцять. Однак з Петербурга доносять, що забрані Япанцями гармати, се старої системи і вистріляні пушки, забрані Китайцям при занятю Ляутуна, та що їх як нежиточних Росіян умисно полишили з малими запасами амуниції. Ся тактика була би зовсім арозуміла і оправдана По цофненю новітньої російської артилерії, Росіян до послідної хвилі стріляли еще з тих китайських гармат задля змилена япанської команди що-до російських позицій та задля

нанесеня можливих страт підходячим япанським резервам. Відтак оставивши єї пушки, російська інфантерія цофала ся на другій оборонній відділ. Також були донесли англійські жерела, що генерала Фока Япанці відтяли від Порт-Артура, виладувавши війська на задї єго позиції. Пророчували вже калітуляцію цілої російської дивізії ген. Фока, — однак всі ті вісти показали ся неправдивими. — Япанці находять ся вже на 12 кілометрів перед Порт-Артуром, а льондонські дневники заповідають, що генерал Оку рішив хотьби з найбільшими стратами здобути єго до двох тижнів. В тій ціли збере на Ляутуні 250 до 260 тисяч війська.

— ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ. — На адресових перепасках нинішного числа виписана в валюті коронній квота залягаючої передплати по день 13. н. ст. червня 1904 — або зазначений день (після нов. стилю), до якого сягає заплачена передплата. ВПов. передплатників, що залягають з передплатою, просимо, як найкорше вирівнати довг, бо в противнім случаю будемо плизневолені застановити їм дальшу висилку часописи.

НОВИНИ.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Патрикій; рим.-кат. Нікодема. — В четвер: руско-кат. Талалея муч.; рим.-кат. *Боже Тіло.*

— **Відозва З Бродів** пишуть нам: Всечесних виборців округу виборчого Броди-Лопатин-Залізці запрашаємо отсим на передвиборчу нараду до Бродів на день 6. червня 1904 то є в понеділок рано на год. 11. перед полуднем до салі готелю Раймера (коло гору Райківки). Панове виборці! не дайте ся баламутити спілці кацапів і посіваків гакатистів, бо кс. Еффімович се кандидат польський з „Rady powiatowej“, бо за ним їздив агітувати „секретарж“ і другі такі та Дем'янчук!!! Всечесні Отці духовні народовці! прибувайте в понеділок 6. червня з вашими селянами виборцями на нараду, бо правибори випали в нашу користь, отже не дайте абаламутити народу необизваного з ситуацією. За нами правда, за нами і нарід! Сели нарід опустите, то видно схочете, щоби правда упала! Кацани шаліють, доказом чого донеси в „Русском Слове“ і „Галічаніні“, безпримірна лайка, гідна запроданців! — *Повітова народна Організація.*

— **ВПреоєсь.** о. др. Хомишин зложив в неділю в полудне єпископску присягу на руки намісника, якого монарх уважав в своїм заступстві до відобраня присяги. При сїм актї були яко свідки: шеф президентського бюро радник намісництва Залєський, цїсарський радник Де Льож і префект руско-кат. духовної семинарії у Львові. Консекрація єпископа-номіната відбуде ся в Станиславові дня 19. червня. Станиславівські Русіня-народовці в часі консекрації вручать в дарі

свому архипастирю жезл, виконаний в рукодільни п. П. Дуткевича в Станиславові.

— **Послідні передвиборчі віча** в ціли представлення мого ч. виборцям відбудуть ся: 1) В Рожнітові в домі Хвїни Вайсман дня 5. лат. червня (в неділю) о 5. год. пополудни; 2) В Болехові в домі п. Петрович дня 6. лат. червня (в понеділок) о 2. год. попол.; 3) В Долинї в домі п. Базаркевича дня 7. лат. червня (в вторник) о 3. год. пополудни. — Прошу о численну участь — о. *Теодор Богачевский.*

— **Духовний концерт львівского „Бояна“** під протекторатом ВПреоєсь. Митрополита Андрея Шептицького, відбуде ся дня 7. червня с. р. о 7. год. вечером в салі Фільгармонії з отсею програмою: I. 1) Вербицкий: „Свят“ d-dur; 2) Лавровський: „Хвалите“ g dur; 3) Турчанин: „Чертог Твой“ f-mol; 4) Садовський: „Плотію уснув“ d-mol; хори мішані а capela. II. Händel: „Largo“ орхестра смичкова, органи і гарфа. III. 1) Лаврівський: „Достойно єсть“ d-dur; 2) Білковський: „Прискорбна єсть душа моя“ e-mol; хор мужеский а capela. IV. 1) Березовський: „Во всю землю“ e-mol; 2) Бортянський: „Гласом моїм“ e-mol; хор мішаний а capela. V. 1) Gruber: „Angelus Domini“ d-dur хор мішаний з органами і орхестра; 2) Filke: „Kyrie elejson“ хор мішаний з органами; Mendelsohn: „Христос“ ораторія з солями, хорами мішаними і мужескими і орхестрою. VI. 1) Mendelsohn: „Orgelsonate“; 2) Claus: „Weinachtsklänge“ органи. VII. 1) Чайковский: „Блаженні яже избрал“ b-dur; 2) Бортянський: „Хвалите отроци“ d-dur подвійний хор мішаний. Дірігент о. Остап Ніжанковский. Орхестра 80. п. п. В часі виконаня поодиноких точок програми на салю нікого не пускає ся. Весь дохід призначений на добродійні ціли.

— **Чи за руску мову?** Два академики Русіни повертали вчера в ночи (30. мая) до Львова і мали вїєсти до залізничного поїзду ч. 14. на стациі Озеряни за Золочевом. При касі в Озерянах академики предложили знижкові карти їзди і 10 К в банкноті та просили по руски дотичного урядника о видачу білєтів. На те урядник заявив, що не має дрібних грошей і не може видати решти з предложенної єму 10-коронівки. Супроти обставини, що ніодин з академиків не мав також дрібних, мусіли они вїєсти до поїзду без білєтів та замість 3 К 10 с (за оба білєти) заплатили цілі карти їзди і по 1 К кари, разом 8 К 20 с. — Світла Дирекція залізниць у Львові, до якої відома подаємо сей факт, звольте розслїдити, чи справді в залізничній касі в Озерянах не було тоді дрібних 7 К, чи може які інші мотиви були причиною покривдженя академиків?

— **Наданє презенти.** Намісництво надало презенту на парохію цїсарского наданя в Долгім о. Мелетієви Дзеровичеві, дотеперішному парохові в Хлїбовичах сьвірських.

— **Галицкий сойм** буде скликаний — як пише краківский Czas — на день 20. вересня.

— **Загальні збори пожарного „Сокола“ в Миколаєві н. Д.** в ціли вибору нового голови Тов-а — як нам доносять — відбули ся дня 27. мая. На

Др. Андрій Чайковський.

ДОБРА РАДА.

В канцелярію адвоката д-ра Коростіла війшов мужик середних лїт Іван Непорядний. Він пошанував пана християнським словом і станув біля дверей.

— Слава на віки! — обзиває ся адвокат — а чого вам, газдо, потреба...

— Біда, прошу пана «меціона» — біда на гладкій дорозі, та я прийшов зарадити ся...

— Ну, говоріть, бо мені ніколи; зараз їду до суду...

— То така біда. Я мешкав від давен давна з моїм сусїдом, ну тай кумом, Семеном Патикою, може пан і знають... він тут також у пана робив право, буде тому... 5 лїт акурат тепер на Спаса... пан його не знають?

— Ні, не знаю.

— Ну, я гадав, що пан знають, бо акурат тепер на Спаса буде пять лїт, як він воловодив ся з своїм швагром, то я гадав, що пан знають. Я тоді навіть за свідка був, а я! присягало нас десятеро люда з нашого села, себто з Розгірча... та акурат в навечеріє Спаса ми вернули з суду зі Стрия, то я з того памятаю, що тоді мій хлопець Миколка, во рвав яблука до церкви, бо як то є в хлопеськім стані, може пан знають, що на Спаса по набоженстві ксьондз сьвітить яблука під церквою...

— Газдусю, прошу вас, не оповідайте мені байки, бо я часу не маю...

— О! прошу пана, то не є жадна байка,

деж би я важив ся такій вособі байку казати, я до того кажу, що мій хлопець Миколка — во вправ тоді з яблїнки і славно потовк ся... До Хромця возили, кости «рапирувати»... пан знають Хромця?.. Він добре помагав людам на зломанє, звихненє... файно робить... Господи! яка тоді була метушня в хаті, баба заводить, а я цілком здурнів — во!

— До чого ви мені те всьо розказуєте?

— А во, я то до того, що я добре памятаю, як то воно було, і коли...

— Та на що мені се?

— Та я до того Семена Патика кажу...

— Чоловіче добрий, я не маю часу, зараз їду до суду...

— Та воно і я не маю часу, я такі їду до суду, може вже і «фідізували»...

— То маєте термін ніці?

— Та я тому і прийшов сюди, що маю термін, тай прийшов пана просити... заплачу, що пан схотять... лише щоб мене та напасть ми нула...

— То так було відразу казати, покажіть сюди позов, чи візванє.

— Та бо я хотів насамперед зробити перед паном «гломаченє», аби пан знали... каже Непорядний, порпаючись за «пазуху за папером».

— Ну давайте!

Іван приступив до адвоката і подав йому помятий, затовщений і помазаний папір, зложений Бог зна в кількоро...

Адвокат розімав папір і став читати. Був се позов о нарушенє посїданя служебности черпаня води в керниці, внесений через Абрамка Курцбавма на Івана Непорядного...

— Та вас позиває якийсь Абрамко, а не Патика...

— Та бо то і є, прошу пана, і тому то мене так болить, що той паршивець лізе на моє, як безрога, вибачте за слово — де де Патика... ми жили з собою як два брати рідні тільки лїт і не було межі нами ніякої суперечки ані за макове зерно.

— А якже приходить тут Абрамко?..

— Ба, як приходить, через перелаз і хляпає ся мені при керниці, і то не лише він сам, та ще і його зателешана Сурка, і бахорі, шануючи день сьвятій і вашу голову панську... занечищують мені обієтє, та я взяв пруга тай понаганяв «йдешти, кажу, одно з другим звідся? абим ті тут більше не видів, бо випарю пругом, аж тобі, кажу, чорт з свинячими вухами приснить ся, кажу. — Жиди в лемент, а Абрамко до адуката тай до суду... ая!

— Та скажіть мені, чи він давнїше брав з вашої керниці воду...

— Але во! та де брав, кажу-ж, що Семен Патика брав, а більш ніхто...

— А тепер Семен Патика бере ще?

— Та де, та то прошу пана, той Абрамко злодій тепер сидить на хаті Семена, зліцитував невіра, а Семена викинула комісія, ая, та то мене найбільше болить, бо Семен добрий був сусїда, ая! Сто раз скажу, не раз...

— Послухайте мене газдо! Чи ви підете на той термін сам, чи зі мною, то програєте... то є провізорка, видите. Попередник Абрамка брав у вас воду, то і коли на його хаті засїв, також вільно брати...

— Ов! тоби таке право мало бути?

збори приїхало двох делегатів львівського «Сокола» д-ги Сіак і Герінович. Збори отворив др. Сіак, попросив присутніх членів, щоби добре роздумали, кого мають вибрати головою, та пояснив при тім обовязки і задачу представителя Тов-а. По короткій нараді вибрано одноголосно головою поважного і усіми любленого міщанина д-га Курильса. По виборі розвинула ся широка дискусія, в котрій брали участь майже усі присутні. Важніша точка дискусії була що-до закупна або відступлення громадою одної сикавки і приладів для тов-а. Замітити ту належить, що міська сторожа пожежна має 4 сикавки (2 великі, 1 пивничку і 1 кімнатну), хоч числить всего 25 стражаків, а «Сокол» має до 100 членів. Відпоручник міської сторожі пожежної, запрошений на збори, заявив, що рускому «Соколови» будуть все відступати для виправ потрібні прилади. По дальшій дискусії ухвалено вислати п'ятьма до громадської ради з прошенем о закупно сикавки і інших пожеж. приладів для нашого «Сокола». На сім замкнено збори, а голова подякував усім присутнім за участь в них. На другий день перевів другий делегат вправи з сикавкою, драбиною, з водним ланцюгом, як також і муштру. Належить замітити, що николаївські Соколи горнуть ся охоче до праці над розвитком тов-а, котре під опікою старшини і патріотичної часті інтелігенції місцевої, так духовної як і світської, стане на висоті своєї задачі. На жаль душа тов-а, загально люблений п. Кость Гукевич, ц. к. комісар лісництва, зівстав перенесений до Лінцу.

— **Похорони бл. п. о. Новосада**, пароха Підгаєць, відбули ся дня 23. мая при величезнім здвизі народа. Похорони провадив о. А. Лотоцький, підгаєцький декан і парох Тростянца, при участі 28 священників. Над домовиною заслуженого Покійника промовляли о. Ом. Король з Саранчук і др. Евг. Гвоздецький.

— **Пятнистий тиф в Галичині** в часі від 17. до 23. мая стверджено в отсих повітах: зортківській (Мухавка, Свидова) 9, в дрогобичкій (Ясениця сільва, Лільня) 4, в городецькій (Повітню) 7, в городеньській (Яжів новий, Поруденко, Руда коханівська) 7, в львівській (Яричів новий, Запатів) 8, в мостиській (Макунів) 7, в м. Надвірній 1, в м. Переворску 5, в повіті равській (Городів, Погорілиця, Маґерів, Замок) 19, в скалатській (Останів, Жеребки шлях.) 5, в старо-самбірській (Витів) 2, в стрийській (Головецько, Гутар, Славско) 8, в товмацькій (Лядзке шлях.) 2, в тербовельській (Глецава) 3, в турчаньській (Льник, Ясінка, Масьова, Явора, Лібухова, Туречки нижні, Волосника мала, Висоцько вижне) 17, в заліщицькій (Товсте) 1, в волоцькій (Белзень, Гологори) 8. Разом 121 нових случаїв пятнистого тифа.

— **З Ярославля** пишуть нам: Ділямо ся з нашими П. Т. Добродіями веселою вістною, що роботи около бурси ім. св. Онуфрія в Ярославі вже на докінченю, так що з новим роком шкільним будемо могли помістити учеників бурсаків у своїй власній хаті! Завдячити се маємо по більшій часті П. Т. нашій суспільности, котра своїми щедрими датками зволіла допомочи

нам до звершення сего так важного на наші обставини діла! Однак мимо того ми ще осяміляємо ся і на будуче поручити нашу молодю інституцію ласкавій пам'яті П. Т. Родимців, позаяк до цілковитого єї викінчення і урядження треба ще багато грошей, а у нас вже всякі можливі фонди вичерпані, натомість довги вже тепер виносять більше чим 20.000 К. Тому уклінно просимо: П. Т. Родимці, як зволілисте ласкаво допомочи звершити розпочату будову, так зволіте ласкаво допомочи поставити єї на сильних основах! При сій нагоді маємо честь запросити всіх П. Т. членів бурси ім. св. Онуфрія на загальні збори, котрі відбудуть ся дня 14. н. ст. червня 1904 о 3. год. пополудни в канцелярії гр. к. приходства. На деннім порядку справа зміни статутів і зятягненя довгу на реальности бурси. — Від Виділу бурси ім. св. Онуфрія в Ярославі: о. Ів. Хотинський, предсідатель; о. К. Хотинський, секретар.

— **Пожари.** З Порохника доносять нам: В ночі на 30. мая згоріли в Порохнику три дома. В однім була крамниця «Кулка рільничого», а прочі жидівські склени. Майже нічого не врятовано. Жидівські дома не були обезпечені, бо ніяка асекурація не хотіла їх прийняти. Огонь зайняв ся в хаті різника, де вудили ся шпанки на ярмарок. Четверта хата ушкоджена майже до половини; в ній була читальня «Просвіти», але ся обезпечена в «Дністрі» на 2000 К. — В Зеленій коло Грималова згоріли в ночі на 26. мая три дома, а в хаті Томка Токарчука де вибух огонь, найшла смерть ціла родина Токарчука, зложена з сімох осіб. — В Радчім коло Станиславова знищив огонь 14 господарств. — В Чернелиці згоріло оводі 5 селянських загород з всіма припасами збіжа. Шкода виносить около 6.000 К.

— **Оригінальний страйк.** У Відні застрайкували в суботу будівельні підприємці і вивілили службу 50.000 робітникам. Заходом міністра торговлі відбула ся в неділю конференція в цілі поєднання обох сторін. По 3-годинній нараді ухвалено предложити внесенє на нинішних зборах як підприємців так і будівельних робітників, аби платня для мулярів в сім році виносила 3-80 К, а платня інших робітників зятягнє при будовах остане та сама.

— **Позір!** На будову хати станиславського «Сокола» жертвували дальше отсі Добродії (в коронах): Банк звязковий в Станиславові 200, Преосв. єпископ Константин Чехович 20, о. Горалевич Лев з Угерска 1-10, о. Соневицький М. шамбелян з Бережан 5, Левицький З. з Станиславова 10, Мазурик з Станиславова 1, Савюк Олекса з Братківців, Дидицький Лев з Станиславова 20, Січинський Денис з Станиславова 4, п-на Гуркевич Ольга з Станиславова 2, Сірецький Роман з Станиславова 3, о. Порайко Іван з Станиславова 2, Галицький Володимир з Панки 0-40, Трач Йосиф з Станиславова 1, Стеблецький Ст. з Станиславова 6, п-на Яцикевич М. з Пасічної 3, Яворський Василь посол до ради держ. з Нового Санча 5, Вербенець Михайло з Черновець 4, Павяк Константин з Козової 10, о. Згор-

лякевич Ф. з Хрєвгу 2, о. Сатурський І. з Сухоставу 1, о. Стукач Павло з Тісної 10, Шмерицький Юрій з Самбора 5, п-на Шмерицька Марія з Снятина 1, Мороз Лука з Квігинина дрібні жертви 5. Разом 322-50 К. — Ціле майно Комітету для будови хати «Сокола» в Станиславові виносить по день 15. мая с. р. 1653-66 К. Дякуючи ласкавим Добродіям, просимо за нашого «Сокола» не забувати і помочи нам до здвигненя Сокольні. Ласкаві датки просимо вислати на адресу: Генрих Будзиновський, Станиславів 2, вартата залізничі. — *Комітет будови.*

Русини! Пам'ятайте на народний фонд!

Посмертні оповістки.

— **Василь Флюнт**, народний учитель в Коблі Старім коло Самбора, упокоїв ся в 37. році життя. В. е. п!

— **Тадей Романович**, член краєвого виділу, помер нагло у Львові дня 29. мая, в 61. році життя. Покійний був, як сам признавав ся, з роду Русином, а отець єго був ще руского обряду і членом Ставропигійського брацтва. Яко академик пок. Тадей брав участь в польській повстаню 1863. Ув'язнений пересидів 2 літа в оломунецькій твердині, а по випущеню на волю посвятив ся польському днешникарству. Був основателем демократичної краківської Now-oj Reform-u а опісля редактором давнього Słow-a polsk-ogo. Від 1872. р. був послом до сойму з м. Львова а від 1890 до 1901 послом до державної ради. Похорони відбувають ся нині пополудни. В. е. п!

Телеграми

з дня 31. мая.

Відень. Fremdenblatt доносить, що до Берлина приїхали австро-угорські делегати на конференцію в справі цлових договорів.

Відень. Член делегацій п. Шальк, всенімець, зложив мандат до делегації. Причиною сего мало бути єго непорозумінє з Шенерером в справі військових кредитів.

Париж. При оводішнім виборі до генеральної ради в департаменті Секвани вибрано 8 радикальних републіканів і соціялістів, 4 націоналістів і консерватистів, а в 9 округах прийде до тіснійшого вибору.

Берлин. Губернатор Лейтвайн доносить, що коло Отюмаси в полудн.-зах. Африці німецьке військо побило Герерів. Погибло 6 Герерів і 2 Німців.

Париж. Абіссинський цїсар Менелік тяжко занедужав і нема надії на єго подужанє. В Абіссинії грозить революція.

— А таке право, моя рада: не тратьте ся на той процес, бо шкода кожного гроша...

— Пане! та я його убю, а не допущу, щоби мені нехристи воду бацькали...

— Не говоріть дурниці! За вбить підете в тюрму, а того і керниця не варта... На термін ідіть або й ні, то на одно вийде, я не піду, бо нічого вам не поможу... здорові будьте!

Іван взяв від адвоката папір, посилав себе в потилицю і вийшов з канцелярії. Пішов сам до суду... По розправі вертав Іван лихий з повнятим заміром вбити Абрамка, або кого небудь з його «хліва», як лише поважить ся зайти до його по воду... Процес програв нині, але не потішить ся ним Абрамко. Як то може бути, щоби йому жидиска лазили по воду, як він не хоче...

Іван такий був завзятий, що не купив ані соли до хати, хоч йому жінка так наказувала, ані колача своему мізиньчикови Андійцьови, якого страшенно любив...

На порозі одної хати, біля котрої переходив Іван, стояв якийсь чоловік. Він натяг на обі ноги патинки з старих чобіт, на переді мав засмолений фартух, руки до ліктя голі, теж засмолені. Був лисий. Ніс приплесканий, очи скієні, лице жовте з вистаючими вилицями, ріденька, чорна борідка і шнуркуваті вусики. Вчений сказав би, що то покійний філософ хинський Конфуцій — а то був швець Ігнат Приципка.

Він приглядав ся довго Іванови і гукнув йому до уха:

— Слава Ісусу Христу!

— Ігі! — буркнув наляканий Іван. — Слава на віки, вибачте, не покмітив...

— А куди так пильно? питає Приципка.

— От нещастє, термін мав, та розправу програв...

Приципка того дня не мав багато роботи і рад був побалакати...

— А який то процес?

Іван теж рад був виговорити ся, бо аж його розсаджувала лють, тож пристанув коло Приципки і став розказувати майже слово в слово як перед адвокатом.

Приципка гладив свою борідку і слухав не перебиваючи.

— І заплата не хотів і не пішов зі мною на термін, і я програв, а я жиди вбю, а не дам собі води наскудити...

— Адвокат мав рацію і судия мав рацію, бо таке є право, але чоловіче з такою справою не йде ся до адвоката, лише самому треба мати розум...

Іван видивив ся на Приципку.

— Хйба-ж ви би порадили?

— Ова, от зайдіть до хати, таку дам раду, що жаден адвокат вам не порадить так: і процесів не буде, і забійства не буде, і криміналу не буде, а жиди ані понюхають вашої води... А від чоґож я вилисів? Кажуть: того радь ся...

Іван так був зацікавлений, що не гаячись поступив до хатчини Приципки.

Приципка подав йому стільчик, а сам сів на свій триніжок, заложив оправлені в ріг окуляри і наслідуючи дельфіцьку Питію, говорив так:

— А що мені дасте, як рада буде добра? Сььогодні нічого за дармо нема, а добра рада то золото...

— Та воно так. А кілько хочете?

— Слухайте! Як рада буде добра, як жиди перестануть у вас брати воду, то дасте п'ятку — не багато, от бачите, навіть завдатку у вас не беру, на слово повірю...

— Чуєте — каже владуваний Іван — як так буде, як кажете, то не лише п'ятку дам, але ще два кірці вибраної бараболі привезу — так мені Боже допоможи!

— Згода! — каже Приципка і подали собі руки...

— Слухайте! чи при вашій керниці є цембрине?

— Ну, а якже? Керниця без цембриня? Навіть небезпечно: дитина може впасти, або і курка чи поросє, ну, тай вода занечищує ся...

Тепер Приципка нахилив ся до уха Непорядного і став щось шептати. Прикладав палець до лисої голови, відтак штуркав його в груди тим самим пальцем і знова щось оповідав...

Приципка давивсь, яке вражінє зробить його рада на Івана.

Іван дивив ся, аж рот роззявив... Йому стало дивно, що сам на таке не прийшов. Він відразу встав і не кажучи ні слова, вибіг прожогом з хати.

Не йшов, а біг на ривок між перекупки, щось купив, завинув в папір, сховав за пазуху оглядаючись, начеб вкрав і побіг до фірн, де чекав на нього син Миколка і вїо сину до дому, вигрالیсьмо процес!

Абрамко вже вернув зі суду і стояв перед хатою з лозькою в зубах. Він дивив ся згїрдно на Івана і посьміхав ся під вусом.

Іван полишив коні Миколці, пішов до хати і навіть не звитавши ся з жінкою, пішов на огород до керниці.

Надіслане.

ОКУЛІСТ
Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординус
при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Александр Стефан — В. Щурат.
УЧЕБНИК французької мови
Часть I. Аprobований для всіх середних жіньских шкіл.
Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с.
(на поштову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі.

Лінія Кунарда. З Триєсту до Америки

відходять найліпші і найбезпечніші пароходи

28. мая 1904 «Ультонія»

13. червня 1904 «Павонія»

Уповажене через ц. к. Правительство

Заступство Кунарда для Галичини

Львів, ул. Браєрівска 6.

93. (5—5)

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБИЖЕ І ПАШУ

проти огневих швід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаімности членів, то значить, звертає членам щорічну часту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. є 8%.

ШКОДИ ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4.161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1.013.691 кор. і уміщені в пунілярних цінних паперах.

ПОЛІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк красний і каси ошадно та.

АГЕНЦІЇ ДН СТРА находять ся у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенції господарям, де еще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 кор. провізій.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізію від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні ціли; тому на жите обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

у Львові, ринок 10, в домі «Просвіти».

То зацікавило Абрамка. Що він там буде робити... Певно забє керницю, бо несе молоток в руці. Ну ну. Добре, буде нарушенє закаузу провізоріяльного, новий процес і нові кошти... Абрамкови усьміхнула ся доля. За кошти будуть знова кошти екзекуції і т. д., може прийти до того, що і Непорядного зліцитує так само, як Патику. Хвба-ж таке не бувало?

Тимчасом Іван прийшов до керниці, виймив за пазухи щось в папери, розвинув і придивив ся до сонця. Була ціла шкіра з вареної шинки з грубою, білою солониною. Він її понюхав і аж його в носі закрутило. Вона сильно вовляла. Іван став обіруч мастити цембринє солониною.

— Іване, що ти робиш? — кричить наляканий Абрамко.

— Хвба не видиш? Смарую солониною цимбрину..

— На що того?

— Хвба-ж не знаєш? Хто мастить, той їде... Цимбринє гниє від води, то як помастиш, то воно обезпечить...

— Хвба не знаєш, що мені солонина не вільно?

— Або я се для тебе. Керниця моя, цембринє мое, то і мазати можна..

— Я тебе до суду знов подам, що мені не давш води брати..

— Ого! А хто таке посьлюбує? Я води не бороню, бери хоч втопи ся, лише не в керниці. Бери... І не перебиваючи собі, мазав дальше. Відтак порозрізував шкіру і поприбивав цвьячками до цембриня в тім місци, де дерево попукало і порозпадало ся. Послїдний кусок привязав до камінця і кинув з розмахом до керниці..

Абрамко мало не сказив ся. Він кричав,

прокливав, просив. На його крик вибігла жінка і діти з хати.. счинив ся кагал..

— Чуєте Іване, я був би вам і кошти нівішні дарував, на що було таке робити.

— Та не видиш, що цембринє розігнило, треба буде нове давати, а так, як помастиш добре, то ще й кілька літ постоїть.

— На що було солониною? чи не було иншого смаровила?

— Е, вибачай пане Абрамку, ти може-б хотів, щоб я гусячим смальцем смарував? Смалуй ти, бо у жида гусячий смалець то цілий гаразд, а для хлопа солонина досить.

Іван такий був рад з того, що зробив, начєб на льотерії виграв, тож не зважаючи дальше на жида, пішов до хати, звитав ся з жінкою і сказав:

— Давай обідати! Я виграв процес без гадуката. Простий швец таке мені порадив, дай му Боже здоровля! А то не міг ані адвокат, ані суд оборонити мене від напасти.

По трицятьох днях Іван Непорядний встролив до кашука пятаку, наладив два кірці бараболі на віз і поїхав прямо до Приціпки.

— Здорові були, пане майстер! Я дотримав слова і привожу, що обіцяв.

— Ну і що стало ся, помогла моя рада?

— Ну, ще й як! Від того часу ані не понюхали жида моеї води!

Оба раді пішли на могорич.

Над вечером вернув Приціпка паний до дому і вибив жінку, а Непорядний повіз Андрійцовой колач як колесо.

Бережани, 1. цвїтня 1904.

Ц. к. упр. гал. акц.

**Банк
Гіпотечний**

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до перехованя папери вартісні і дав на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

**Депозити сховкові
(Safe Deposits)**

За оплатою 10 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталеній касі папирній сховок до виключного ужатку і під власним ключем; де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важкі документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдогідішій заридженя. Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовім.

Найновіший твір

Л. Лопатинського

„ПАРАЦЯ“

комедия в 3 актах зі сьпівами

(з побуту літників)

відзначає ся невичерпанім ювіляльним гумором і жвавим діяльгом. Ся комедия збогачує знатно галерию типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуацій і характерів розмішена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедия надає ся надзвичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедії унослїдженім недотепю, але противно має нагоду посьміяти ся трохи і з містових літників. Попри те все сей твір носить на собі знамя етничної і патріотичної сьвідомости.

— Ціна 2 кор. —

Набути можна у накладчика С. Горука у Львові, пл. Домбровского ч. 1, і в книгарнях.

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Лев Лопатинський.

ДО БРАЗИЛІ!

драма з галицького, еміграційного руху в 4 актах. — Ціна 80 сот.

«Діло» (ч. 53, з дня 7. марта 1898) писало в фейлетоні про сю драму: Сам предмет цікавий і змальованє его справді артистичне. Тенденция прехороша. Се здає ся одинока драматична штука у нашій літературі з так прекрасними гадками, з так похвальними змаганнями. Она може мати превеликий, корисний вплив передо сьм на наше селянство.

Ся драма надає ся на вистави по читальнях, тим більше, що справа еміграції є ще завсїгди у нас актуальною.

Набути можна в Ставропигійській книгарни у Львові.

Християньскій Календар МІСІОНАРЯ

на 1904 р'к

коштує лишє 50 сот., а з поштовою пересилкою 60 сот. Зміст богатий, ілюстрації гарні. При закупні більше примірників вельми значний опуст. Висилає лишє за готівку: *Видавництво Чина св. Василія В. в Жовкві.*